

Arrest

nr. 198 415 van 23 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 6 maart 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 februari 2011 dienen de verzoekende partijen elk een asielaanvraag in.

1.2. Bij brief gedateerd op 9 oktober 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 28 mei 2014 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partijen gaan hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 5 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

1.5. Bij arrest van 27 november 2014 met nummer 134 096 weigert de Raad de verzoekende partijen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 30 januari 2015 de beslissing waarbij de aanvraag van 9 oktober 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 12 februari 2015 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.10.2013 werd ingediend door (aangevuld op 27.11.2013, 18.02.2014, 27.08.2014 en op 03.11.2014):

[G.D.] [R.R.: ...]

geboren te [...] op [...]

en echtgenote:

[G.Y.K.] [R.R.: ...]

geboren te [...] op [...]

en minderjarig kind:

[G.Y.] [R.R.: ...]

geboren te Gent op [...]

Nationaliteit: Nepal

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, namelijk dat betrokkenen ondertussen duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat betrokkenen in het bezit zijn van een SIS-kaart (zie kopie), dat betrokkenen de verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben (zie getuigschrift), dat verzoekers Nederlands zouden spreken en reeds enkele taallessen hebben gevolgd (zie inschrijvingsformulier, deelcertificaten, certificaat), dat betrokkenen gewerkt hebben en in het bezit zijn van een arbeidsovereenkomst (zie arbeidsovereenkomst dienstencheques [L.], arbeidsovereenkomst [K.S.] BVBA, documenten belastingen, pensioenfiche) en dat zij een daadwerkelijke band zouden hebben met België, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen verklaarden in België te zijn aangekomen op 28 februari 2011, zij dienden nog diezelfde dag een asielaanvraag in. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 27 november 2014 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 11 juni 2014 werd aan hen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en op 09 december 2014 werd hen uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 19 december 2014 toegekend. De duur van de procedure – namelijk ongeveer 3 jaar 9 maand – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere

behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat betrokkenen arbeidscontracten voorleggen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 27 november 2014 vervalt tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Er wordt verwezen naar artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De raadsheer verzuimt echter om op een duidelijke wijze uit te leggen hoe dit artikel geschonden zou worden in het geval van een (tijdelijke) terugkeer van betrokkenen naar het land van herkomst. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Voor de volledigheid merken we hier op dat voor mevrouw [G.S.] (R.R.: (...)), de (schoon)zus van betrokkene, ook een onontvankelijkheidsbeslissing genomen werd. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet."

1.7. Eveneens op 30 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing die samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"[...]

nationaliteit: Nepal

[en minderjarig kind:

[G., Y. geboren te Gent op [...]]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem [haar] betekend werd op 11.06.2014 en waarvoor hem [haar] op 09.12.2014 uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 19.12.2014 toegekend werd."

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 20 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli

1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van machtsmisbruik. Zij stellen dat de verwerende partij zich niet kan beroepen op de eigen fouten. In het middel zelf voeren de verzoekende partijen nog de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het gelijkheids- of non-discriminatiebeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekende partijen zetten hun eerste middel als volgt uiteen:

[...]

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

[...]

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie de Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurige (nog hangende) asielprocedure, hun langdurig ononderbroken verblijf, hun integratie, hun alhier geboren kind en de toepassing van enkele verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien hebben de verzoekende partijen deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

[...]

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

- [...]

Integratie

In de eerste bestreden beslissing wordt geoordeeld dat 'de elementen van integratie ... behoren tot de gegrondheid van de aanvraag'.

Rekening houdende met recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet gevolgd worden.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

"Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen."

(Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012)

Er wordt in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (duurzame lokale verankering, langdurig verblijf in België, werkwillegheid...) niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet.

Er is geen sprake van een ware motivering.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

Er dient benadrukt te worden dat de integratie van de verzoekende partijen is ontstaan in een langdurige periode van legaal verblijf.

De verzoekende partijen hebben bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken. De verzoekende partijen hebben weliswaar hun integratie zelf gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik hebben gemaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

Recent heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende geoordeeld:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader

van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde.”

(Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

De loutere stelling dat ‘de elementen van integratie ... behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden’, is geen afdoende motivering.

Het feit dat elementen van sterke integratie na een langdurig ononderbroken verblijf de gegrondheid van een aanvraag tot machtiging staven, houdt niet in dat diezelfde elementen niet eveneens als buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

- [...]

Humanitaire redenen – rechten van het kind – schending van het Kinderrechtenverdrag en schending van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en schending van het artikel 22bis van de Grondwet

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, dient ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening gehouden te worden.

De beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

a)

Vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de belangen van het kind.

De belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, dienen in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

Zelfs indien zou geopperd worden dat het Kinderrechtenverdrag mogelijks niet rechtstreeks doorwerkt, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet voorbij gaan aan de belangen van het kind omdat dezelfde principes wel rechtstreeks doorwerken via het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (artikel 20 juncto artikel 24) en zelfs via de Grondwet, meer bepaald het artikel 22bis ervan.

Met andere woorden, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.

Dit staat zowel in het Kinderrechtenverdrag als in het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie te lezen.

- Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

“Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.”

- Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

“Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind.”

- Artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie :

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

- Artikel 22bis van de Grondwet ::

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

- [...]

Evenredigheidstoets

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

“Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen”

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

Het recht op privéleven van het de verzoekende partijen dient gerespecteerd te worden. De rechten van het kind dienen gerespecteerd te worden.

Dat van een jong gezin vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die het kind alhier kent achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit. De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

- [...]

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet DE BLOCK als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Ook het kabinet FRANCKEN heeft tot op heden nog geen nieuw beleid kenbaar gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken – en het stilzwijgen bij het kabinet FRANCKEN – schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partijen is niet geheel in overeenstemming met een situatie zoals beschreven in de regeringsinstructies, doch sluit aan bij meerdere criteria die een langdurig ononderbroken verblijf gepaard gaand de wil tot werken en/of duurzame lokale verankering vooropstelt.

De situatie van de verzoekende partijen kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceren.

De verzoekende partijen mochten verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zouden kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partijen vier jaar in België verblijven.

Daarnaast is het zo dat hun asielpcedure drie jaar en negen maanden heeft geduurd.

De verzoekende partijen hebben een kindje die alhier geboren is, wie nog nooit in Nepal is geweest.

De verzoekende partijen hebben zich geïntegreerd in België, taallessen gevolgd en een sociaal netwerk opgebouwd.

De verzoekende partijen wensen te werken. De verzoekende partijen hebben hun werkwillegheid reeds aangetoond door effectieve tewerkstelling in België.

Dit alles wordt ook niet betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

[...]

Machtsmisbruik

Tenslotte dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partijen op het ogenblik van hun aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – zijnde op 09/10/2013 – legaal op het Belgisch grondgebied verbleef.

a)

Op datum van 09/10/2013 hebben de verzoekende partijen hun aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Zij verbleven legaal in België, gelet op het feit dat hun asielpcedure nog steeds hangende was. Sinds de datum van hun asielaanvraag, 28/02/2011, tot datum van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27/11/2014, beschikten de verzoekende partijen over een toelating tot verblijf in België in de vorm van een attest van immatriculatie dan wel een bijlage 35.

De verzoekende partijen verbleven aldus op het ogenblik van hun aanvraag onbetwistbaar in een situatie van buitengewone omstandigheden.

Uiteraard, na het wegvallen van de manifest aanwezige buitengewone omstandigheden, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ook de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afgewezen.

Er is geen wettelijke termijn waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken dient te beslissen omtrent de ontvankelijkheid dan wel de gegrondheid van de humanitaire regularisatieaanvraag. Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de mogelijkheid om beslissingen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bewust uit te stellen – ook al zijn er op het ogenblik van de aanvraag manifest buitengewone omstandigheden aanwezig – en afwacht totdat de aanwezige onbetwistbare buitengewone omstandigheden (in casu de lopende asielpcedure) vervallen.

Dat een dergelijke praktijk machtsmisbruik uitmaakt. Het is correct dat er in de wet geen termijn wordt voorzien waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing dient te nemen in het kader van aanvragen tot machtiging tot verblijf, doch de Dienst Vreemdelingenzaken misbruikt haar macht door bewust aanvragen die ontvankelijk zijn niet ten gronde te behandelen in afwachting totdat de omstandigheid die onbetwistbaar aanleiding geeft tot deze ontvankelijkheid wegvalt.

b)

Er dient toepassing gemaakt te worden van het adagium ‘nemo turpitudinem suam allegans auditur’.

Als de verzoekende partijen gerechtigd waren op tijdelijk verblijf, kan toch moeilijk in alle redelijkheid voorgehouden worden in de bestreden beslissing dat de verzoekende partijen naar Nepal dienen terug te keren om een loutere formaliteit na te leven, terwijl de wet wel degelijk toelaat de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Bovendien had de verzoekende partijen de asielpcedure, die aanleiding gaf tot het attest van immatriculatie, in de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheden ingeroepen.

Met een immatriculatieattest mochten de verzoekende partijen het land niet verlaten op gevaar niet meer terug te kunnen keren. Het immatriculatieattest wordt door de verwerende partij immers niet als een verblijfstitel maar als een verblijfsdocument met tijdelijke toegang tot verblijf op het grondgebied beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken behandelt de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met opzet slechts nadat definitieve beslissingen ten gronde in de medische regularisatieprocedures werden genomen.

Hierdoor neemt enerzijds de behandelingstermijn van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door toedoen van de Dienst Vreemdelingenzaken toe.

Bovendien laat het anderzijds de Dienst Vreemdelingenzaken toe om na de weigering in het kader van de medische regularisatieprocedure plots te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om een aanvraag in België in te dienen én wijst het de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet af als onontvankelijk.

De Dienst Vreemdelingenzaken beroept zich bijgevolg op haar eigen schandelijk optreden.

De verzoekende partijen dienden hun asielaanvraag in op datum van 28/02/2011 (en deze werd pas door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen afgewezen 28/05/2014), aldus voor de indiening van het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 09/10/2013.

Dit toont in ieder geval aan dat de verzoekende partijen terecht de asielprocedure inriepen in België om een aanvraag in te dienen en dat die reeds hangende op datum van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De asielprocedure werd trouwens ook aangehaald in de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om als buitengewone omstandigheden weerhouden te worden.

Uiteindelijk wacht de Dienst Vreemdelingenzaken met opzet tot na de weigering in het asieldossier om de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet af te wijzen.

Het is werkelijk een schande dat de verzoekende partijen dienen te vernemen dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard na maandenlang met opzet talmen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet op haar eigen fout – het onredelijk lange wachten – beroepen om thans te stellen dat de verzoekende partijen hun aanvraag in Nepal moeten indienen, terwijl de Vreemdelingenwet wel degelijk toelaat om een aanvraag in België in te dienen.

De Dienst Vreemdelingenzaken weet heel goed dat aan de verzoekende partijen, die expressis verbis hun asielprocedure inriepen in het verzoek conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een attest van immatriculatie werd afgegeven en dat zij zodoende gemachtigd werden tot (tijdelijk) verblijf.

De aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd met opzet pas na de definitieve weigering in de asielprocedure onontvankelijk verklaard. Dit is geen normaal, zorgvuldig bestuursoptreden.

De verzoekende partijen verwijzen dan ook terug naar het adagium ‘nemo turpitudinem suam allegans auditur’.

Niemand mag gehoord worden die zich op haar eigen schandelijkheid beroept.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan bijgevolg thans niet op rechtmatige wijze stellen dat de verzoekende partijen maar naar Nepal moeten terugkeren om daar een pure formaliteit te vervullen, terwijl terecht hun asielprocedure als buitengewone omstandigheden werd ingeroepen om de aanvraag in België in te dienen én de verzoekende partijen tijdens de behandelingstermijn eveneens jarenlang legaal in België waren middels een attest van immatriculatie.

[...]

De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden.”

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. De verwerende partij heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat de verzoekende partijen niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Zij heeft tevens toegelicht waarom zij van mening is dat uit de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Algemeen gesteld, komt dit erop neer dat de ingeroepen elementen van integratie, onder meer de duurzame lokale verankering, kennis van het Nederlands, het feit gewerkt te hebben, etc., niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden omdat de omstandigheden die betrekking hebben op de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Er wordt geduid dat de verzoekende partijen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en de duur van deze procedures niet als onredelijk lang is te beschouwen. De asielprocedures zijn op 27 november 2014 afgesloten. Er wordt verder gemotiveerd dat de arbeidscontracten van de verzoekende partijen ook niet kunnen worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid, daar deze tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang de asielprocedures niet waren afgesloten. Er wordt gesteld dat de verzoekende partijen sinds 27 november 2014 geen officiële toestemming meer hebben om te werken in België. Inzake de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM, wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris geduid dat een loutere vermelding van dit artikel niet volstaat om als een buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. De bescherming van artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in buitengewone gevallen toepassing, en hiervoor dienen de verzoekende partijen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, wat zij in casu niet hebben gedaan. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, wijst de gemachtigde van de staatssecretaris erop dat de verplichting om terug te keren voor het gehele gezin geldt, zodat er van een verbreking van familiale banden geen sprake is. Er wordt tevens geduid dat de aanvraag om verblijfsmachtiging van de (schoon)zus van de verzoekende partijen ook onontvankelijk werd verklaard. Vervolgens wordt gemotiveerd dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen en de verzoekende partijen niet aantonen dat hun integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

In de eerste bestreden beslissing kan op duidelijke wijze worden gelezen dat de buitengewone omstandigheden die omstandigheden zijn die maken dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan worden ingediend via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg wel degelijk geduid wat onder het begrip buitengewone omstandigheden dient te worden verstaan, en vervolgens voor elk van de ingeroepen elementen concreet gemotiveerd waarom deze niet als dusdanig zijn te aanvaarden. Dit stelt de verzoekende partijen op voldoende wijze in staat kennis te nemen van de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen en op nuttige wijze hiertegen op te komen in rechte. De verzoekende partijen verwijzen zelf ook naar rechtspraak van de Raad van State waarin het begrip buitengewone omstandigheden nader wordt omschreven, zodat ook dient te worden aangenomen dat zij wel degelijk weten hoe dit begrip moet worden begrepen of ingevuld. De Raad merkt daarnaast op dat de gemachtigde van de staatssecretaris kan volstaan met de motivering waarom de ingeroepen elementen niet als buitengewone omstandigheden zijn te aanvaarden, zonder dat dan moet worden geduid welke elementen wel zouden worden aanvaard.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kunnen de verzoekende partijen verder ook niet worden gevolgd in hun betoog dat niet wordt gemotiveerd waarom de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. De verwijzing naar het arrest nr. 92 227 van 27 november 2012 van de Raad is voorts niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden.

Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk, stereotiep of gestandaardiseerd zou zijn, aangezien alle door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht voorts niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidsstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

De motivering van de eerste bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen wordt, wat deze beslissing betreft, niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. Waar de verzoekende partijen de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde in voorliggende zaak dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In hun aanvraag hebben de verzoekende partijen samengevat de volgende elementen ingeroepen als buitengewone omstandigheden:

- hun lopende asielaanvragen (niet binnen redelijke termijn behandeld);
- duurzame lokale verankering;
- SIS-kaart;
- kennis van het Nederlands;
- het bezit van arbeidsovereenkomsten;
- de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

In een actualisatie van hun aanvraag maakten de verzoekende partijen nog melding van de geboorte van hun kind in België. Er blijkt op zich evenwel niet dat zij dit gegeven, of het hoger belang van het kind, ook wensten in te roepen als buitengewone omstandigheid. Een duidelijke vermelding in deze zin ontbrak, alsook een toelichting van de wijze waarop dit gegeven hen dan zou verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Nu de verzoekende partijen in hun aanvraag, of in een actualisatie hiervan, niet specifiek wezen op de duur van het verblijf in België op zich of de geboorte van het kind in België of het hoger belang van het kind als buitengewone omstandigheid, blijkt niet dat de gemachtigde hiermee specifiek rekening diende te houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, of hieromtrent diende te motiveren.

De verzoekende partijen betwisten dat de door hen ingeroepen elementen op correcte wijze zijn beoordeeld.

Zij betogen dat de elementen van integratie ten onrechte niet zijn aanvaard als buitengewone omstandigheid. In dit verband herhaalt de Raad allereerst dat een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat de elementen van integratie opgebouwd tijdens de asielprocedures, waaronder ook de tewerkstelling en de kennis van het Nederlands, wel degelijk in rekening zijn gebracht bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De verwerende partij heeft in de eerste bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Door het opnieuw te wijzen op deze elementen zoals aangevoerd in de verblijfsaanvraag geven de verzoekende partijen weliswaar aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van de verwerende partij, maar hiermee weerleggen zij de vaststelling van de verwerende partij niet dat zij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantonen waarom het voor hen niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op de integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Hun stelling dat deze elementen buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt ook niet dat de verzoekende partijen in hun verblijfsaanvraag dan wel concreet zouden hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op de verzoekende partijen berust. Het feit dat de integratie is ontstaan in een langdurige periode van legaal (doch precair) verblijf, met name in de asielprocedure, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verzoekende partijen tonen dit in ieder geval niet concreet aan. Hiervoor kan ook andermaal worden verwezen naar de voormelde rechtspraak van de Raad van State, waarin ook sprake was van een voorlopig, tijdelijk verblijf in het kader van de asielprocedure. De verwerende partij kon er in dit verband ook in redelijkheid op wijzen dat de verzoekende partijen wisten dat zij slechts voorlopig werden toegelaten tot een verblijf in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De verwerende partij oordeelde verder dat de asielprocedures niet onredelijk lang hebben geduurd. De verzoekende partijen geven weliswaar aan dit anders te beoordelen, maar zonder op dit punt dan concrete argumenten naar voor te brengen ter weerlegging van de beoordeling.

De verzoekende partijen benadrukken dat hen geen misbruik kan worden verweten en zij de ingeroepen omstandigheden niet opzettelijk hebben gecreëerd. De Raad merkt op dat dit op zich ook niet wordt betoogd in de eerste bestreden beslissing. Aan de hand van dit betoog, dat andermaal niet ingaat op de concrete redenen waarom de elementen van integratie dan maken dat zij niet kunnen terugkeren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag, tonen de verzoekende partijen nog geen kennelijke onredelijkheid in de beoordeling aan.

Waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar enkele arresten van de Raad, dient gewezen te worden op het feit dat in de continentale rechtstraditie rechterlijke beslissingen geen precedentswaarde kennen (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien laten de verzoekende partijen in casu na aan te tonen dat de situatie in deze arresten gelijkaardig is aan hun eigen situatie. In casu kan in de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze worden gelezen dat de integratie-elementen niet verantwoordt dat de aanvraag niet via de reguliere procedure kan worden ingediend maar tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door, in overeenstemming met reeds lang gevestigde rechtspraak van de Raad van State, te besluiten dat omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partijen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107). De Raad stipt nog aan dat het arrest van de Raad van november 2012 met nr. 92 227 onmogelijk kan worden toegepast op het thans voorliggende geval omdat dit arrest betrekking heeft op de gegrondheid en niet op de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

De verzoekende partijen betogen nog dat de elementen van integratie dienden te worden beoordeeld in het geheel van de ingeroepen omstandigheden. Dit betoog wordt evenwel niet nader toegelicht. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom de elementen van integratie in samenhang genomen met de andere ingeroepen elementen het voor hen wel bijzonder moeilijk zouden maken om hun verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. De Raad merkt op dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

De verzoekende partijen wijzen in hun verzoekschrift verder op het hoger belang van het kind en stellen dat dit de eerste overweging dient te zijn bij een administratieve handeling. De Raad herhaalt in dit verband dat niet blijkt dat de verzoekende partijen zelf in hun aanvraag, of in een actualisatie hiervan, hebben aangevoerd dat het hoger belang van het kind zich verzet tegen het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het herkomstland. In deze omstandigheden blijkt niet dat zij het bestuur thans dienstig kunnen tegenwerpen dat deze het hoger belang van het kind heeft miskend door het nemen van de eerste bestreden beslissing. Zij tonen ook niet aan dat bij de beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden het hoger belang van dit kind werd miskend. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen een louter theoretische uiteenzetting geven van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 van het Handvest en van artikel 22bis van de Grondwet. De verzoekende partijen geven geenszins weer waaruit de belangen van het minderjarig kind bestaan en op welke wijze deze worden geschonden door het nemen van de eerste bestreden beslissing. Bovendien is de eerste bestreden beslissing van toepassing op het gehele gezin en is het in het belang van het kind om niet te worden gescheiden van de ouders. Gelet op het voorgaande, tonen de verzoekende partijen geen schending aan van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 van het Handvest en van artikel 22bis van de Grondwet.

De verzoekende partijen houden vervolgens voor dat er een onevenredigheid bestaat tussen de ongemakken waarmee zij zullen worden geconfronteerd bij een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag en de doelstelling van de formaliteiten. Zij stellen dat in dit verband geen afweging heeft plaatsgevonden. Zij verwijzen hierbij naar het recht op een familie-, gezins- en privéleven zoals beschermd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen zich in hun aanvraag weliswaar beriepen op artikel 8 van het EVRM doch zij nalieten hierbij te duiden op welk privé- of gezins- of familieleven zij dan doelden of waaruit dit precies zou bestaan en waarom dit recht dan wordt miskend. Een concrete

toelichting ontbrak volledig. Daarnaast leert een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de elementen die in de aanvraag werden ingeroepen en deze ook heeft beoordeeld in het kader van artikel 8 van het EVRM. Zo wordt er het volgende gemotiveerd: *“Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Voor de volledigheid merken we hier op dat voor mevrouw [G.S.] [R.R.:...], de (schoon)zus van betrokkene, ook een onontvankelijkheidsbeslissing genomen werd. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”*

De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden bijgetreden waar zij voorhouden dat geen enkele afweging heeft plaatsgevonden. De Raad dient ook andermaal te benadrukken dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden bij de verzoekende partijen berust en het hen bijgevolg toekomt in de aanvraag op precieze wijze te verwoorden waarom zij zijn verhinderd de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Zij geven op zich niet aan dat enige door hen ingeroepen omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht. De verzoekende partijen betwisten niet dat alle gezinsleden het grondgebied dienen te verlaten om de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen en er aldus geen sprake is van een breuk in de gezinsrelaties. Zij betwisten evenmin dat hun (schoon)zus haar verblijfsaanvraag eveneens moet indienen bij de Belgische vertegenwoordiging bevoegd voor het herkomstland. Ook hier dreigt aldus geen scheiding als gevolg van de bestreden beslissingen. De gemachtigde van de staatssecretaris was vervolgens van mening dat de verzoekende partijen niet aantoonde dat de door hen in België opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. De verzoekende partijen laten in hun verzoekschrift na om verder in te gaan op deze motivering. Zij stellen enkel dat het kind de stabiliteit die het hier kent achter zich moet laten om in onzekere levensomstandigheden terecht te komen. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen een dergelijke omstandigheid niet hebben ingeroepen in hun aanvraag of een actualisatie hiervan. Zij maken thans ook niet concreet aannemelijk dat hun kind daadwerkelijk in onzekere levensomstandigheden zal terechtkomen. De Raad wijst erop dat het kind ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen nog maar één jaar en twee maanden oud was. Er kan worden aangenomen dat op die nog zeer jonge leeftijd de stabiliteit die het kind behoeft in de eerste plaats bestaat uit de aanwezigheid van de zorgende ouder(s). In casu blijkt op geen enkele wijze dat de gezinseenheid in het gedrang zou komen. Met een dergelijk algemeen, vaag en ongestaafd betoog overtuigen de verzoekende partijen geenszins dat zij dan wel degelijk een privéleven hebben dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen of dat de loutere verplichting dat ze de aanvraag dan vanuit het herkomstland moeten indienen wijst op een disproportionaliteit tussen hun belangen en het algemene belang.

De verzoekende partijen blijven ook andermaal in gebreke aannemelijk te maken dat hun situatie dan gelijkend is aan de situatie zoals deze voorlag in de door hen aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Hierin is er sprake van mogelijke veiligheidsrisico's bij een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag, en van het gegeven dat de integriteit van het gezinsleven dan mogelijk in het gedrag komt. In casu liggen geen concrete aanwijzingen in deze zin voor.

De verzoekende partijen kunnen daarnaast evenmin worden bijgetreden in hun betoog dat in casu toepassing diende te worden gemaakt van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), of van *‘de achterliggende filosofie’* hiervan dat vreemdelingen die zich bevinden in een prangende humanitaire omstandigheid zoals hierin beschreven, of hieraan gelijkaardig, geen buitengewone omstandigheden moeten aantonen omdat deze moeten worden verondersteld.

De Raad wijst er op dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 heeft vernietigd (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit rechtscollege stelde in zijn arrest vast dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit vernietigingsarrest werkt erga omnes, zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht en deze in de bestreden beslissing onmogelijk kon worden toegepast.

Door te betogen dat een voormalige staatssecretaris en andere personen bevestigden dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog kunnen worden toegepast en door te duiden dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Zij dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen. De verzoekende partijen kunnen bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zij erop konden vertrouwen dat zij de gunst van de regularisatie konden genieten.

Het feit dat de verwerende partij in het raam van haar discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 of enige hieraan voorafgaande instructie waren opgenomen, impliceert verder niet dat zij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts in buitengewone omstandigheden kan worden aangevraagd via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager. De verwerende partij diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kon de verzoekende partijen niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. De vaststelling dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden aantoonde, vaststelling die niet wordt weerlegd of ontkracht, volstond dan ook om de eerste bestreden beslissing te verantwoorden.

Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen. De verzoekende partijen kunnen uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Door enkel te blijven volharden in de in hun aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Deze kritiek van de verzoekende partijen geeft hoogstens blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de eerste bestreden beslissing is gesteund op een incorrecte feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat ook niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Gelet op de voorgaande bespreking blijkt evenmin een schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 van het Handvest of van artikel 22bis van de Grondwet.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen de verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

2.2.5. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, tonen de verzoekende partijen met een algemeen, vaag en ongestaafd betoog dat het kind de stabiliteit achter zich moet laten om in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in geen geval een kennelijke wanverhouding of disproportionaliteit aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.6. Er moet ook worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet inhoudt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om zijn uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de verwerende partij trouwens niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoekende partijen inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

2.2.7. Inzake de aangevoerde schending van het gelijkheids- of non-discriminatiebeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet verliezen de verzoekende partijen vervolgens uit het oog dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat de verwerende partij in het verleden met miskenning van wat is bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend leidt geenszins tot de vaststelling dat zij ook in casu de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

2.2.8. Volgens de verzoekende partijen is er ten slotte sprake van machtsmisbruik omdat zij op 9 oktober 2013, toen zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf indienden, elk beschikten over een attest van immatriculatie in het kader van de asielprocedure, hetgeen zij ook in de aanvraag hebben vermeld. Zij geven aan dat het bestuur de beslissingname bewust zou hebben uitgesteld tot na de afsluiting van de asielprocedures. De Raad wijst erop dat het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Aangezien de wet nergens een termijn voorziet waarbinnen een beslissing zou moeten worden genomen na het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf, en een behandelingstermijn van één jaar en drie maanden niet onredelijk overkomt, kunnen het bestuur te dezen geen dilatoire manoeuvres ten laste worden gelegd. Bovendien is de gemachtigde van de staatssecretaris niet bevoegd voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, zodat hij geen impact heeft op de (snelle) afwikkeling van deze procedure. De verzoekende partijen brengen geen concrete aanwijzingen naar voor dat in casu bewust zou zijn gewacht tot de afsluiting van de asielprocedures. De verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat het optreden van het bestuur een ongeoorloofd oogmerk zou hebben gehad, waardoor er geen reden is om te gewagen van het adagium '*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*' of van een schandelijk optreden in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris.

2.2.9. Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 20 van het Handvest in de hoofding van hun middel aanvoeren, wordt opgemerkt dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op

straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel is geschonden. De verzoekende partijen beperken zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 20 van het Handvest. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.2.10. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen verwoorden hun middel als volgt:

[...]

Het artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)”

[...]

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

[...]

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

- de verzoekende partijen hebben een onredelijk lange asielprocedure doorlopen;*
- de verzoekende partijen hebben gedurende drie jaar en negen maanden legaal in België verbleven;*
- de verzoekende partijen hebben van de mogelijkheid gebruik gemaakt teneinde zich te integreren en stappen te zetten teneinde hun toekomst alhier uit te bouwen;*
- het kind van de verzoekende partijen is alhier in België geboren.*

Deze individuele situatie wordt niet betrokken in de beslissing.

Door het niet betrekken van deze situatie worden de artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en het artikel 22bis van de Grondwet geschonden.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er inderdaad niet van om rekening te houden met het duidelijk omschreven het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de internationale verdragen en eveneens de Grondwet.

In de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd zelfs verwezen naar de artikelen 3 en 8 E.V.R.M. In een navolgend schrijven werd gewezen op de geboorte van het kind van de verzoekende partijen, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken rekening had moeten houden met de rechten van het kind.

De verzoekende partij riep aldus uitdrukkelijk deze verdragsbepalingen en gezinssituatie in teneinde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook op expliciete wijze argumenteren waarom de toepassing van deze verdragsbepalingen niet kunnen plaatsvinden.

Dat er reeds een beslissing is gewezen in het kader van de aanvraag op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan het feit dat iedere bestuursbeslissing individueel op afdoende wijze dient gemotiveerd te worden.

Immers, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling. Dit staat zowel in het Kinderrechtenverdrag als in het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie te lezen.

- Artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie :

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

- Artikel 22bis van de Grondwet ::

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

[...]

Uit de afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de specifieke situatie van de betrokken personen heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

In casu is dit niet het geval. Geen enkele vermelding naar de individuele situatie van de verzoekende partij wordt verricht.

De uitwijzingsbeslissingen zijn uitermate stereotype.

[...]

Dat in de tweede en derde bestreden beslissing ook verwezen wordt naar artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet.

Dat dit artikel bepaalt dat kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien aan er een risico zou bestaan op onderduiken, dan wel er een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

Dat dit artikel een discretionaire bevoegdheid inhoudt voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat een discretionaire bevoegdheid een uitgebreidere motiveringsplicht voor de Dienst Vreemdelingenzaken impliceert.

Dat in casu louter en alleen verwezen wordt naar het wetsartikel en het gegeven dat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, geen voldoende motivering is teneinde te oordelen dat van de termijn van dertig dagen dient te worden afgeweken.

In de door de wet bepaalde gevallen kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen. Zo de verzoekende partijen zich bevinden in een dergelijk geval, dient de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomend te motiveren waarom in casu geopteerd wordt om effectief af te wijken van de termijn van dertig dagen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de motiveringsplicht geschonden.

[...]

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de tweede en derde bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.”

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bevelen om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en tevens naar artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet om de termijn om het grondgebied te verlaten te verminderen. Er wordt gesteld dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum. De termijn om het grondgebied te verlaten wordt in beide beslissingen verminderd naar 0 dagen, omdat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 11 juni 2014.

Gelet op de voormelde motivering kunnen de verzoekende partijen niet zonder meer worden gevolgd waar zij voorhouden dat er geen enkele verwijzing is naar hun individuele situatie.

Er dient verder te worden geduïd dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen aanvullende motiveringsplicht kan worden afgeleid (RvS 1 januari 2016, nr. 11.716 (c)). De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen in de eerste bestreden beslissing reeds kunnen lezen waarom de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden die hen zouden verhinderen het Schengengrondgebied te verlaten voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure vanuit het herkomstland niet als dusdanig worden aanvaard. De bestreden beslissingen werden de verzoekende partijen gezamenlijk ter kennis gebracht. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze motieven letterlijk diende te herhalen in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Minstens hebben de verzoekende partijen er geen voldoende belang bij zulks aan te voeren.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de voorziene motiveringen hen niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden bevelen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De Raad herhaalt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

In de bestreden bevelen wordt gesteld dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum. Dit wordt geenszins betwist door de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen wijzen andermaal op de volgens hen te lange asielpcedure, hun tijdelijk legaal verblijf tijdens deze procedure en hun integratie. Ook wijzen zij op de door hen in de verblijfsaanvraag ingeroepen schendingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Met deze elementen werd evenwel reeds rekening gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Deze werden niet aanvaard als redenen die zich kunnen verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure. De verzoekende partijen doen ook geen enkele poging om met concrete argumenten aan te tonen dat gelet op de door hen ingeroepen elementen wel degelijk hogere rechtsnormen dreigen te worden miskend. Een loutere verwijzing naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM, naar artikel 24 van het EVRM of naar artikel 22bis van de Grondwet toont een schending hiervan nog niet aan.

De verzoekende partijen verwijzen nog naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing reeds rekening is gehouden met het gezins- of familieleven van de verzoekende partijen. De verwerende partij wees erop dat de verschillende gezinsleden moeten terugkeren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure, zodat geen sprake is van een verbreking van de gezinsbanden. Om deze reden weerhield de verwerende partij op dit punt geen miskenning van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen kunnen aldus niet voorhouden als zou hun gezins- of familieleven, voorafgaand aan het nemen van de verwijderingsbeslissingen, niet in rekening zijn gebracht. Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens daarnaast evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij op het aan de tweede verzoekende partij ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de naam van het kind van de verzoekende partijen, alsook de geboorteplaats en –datum, heeft vermeld. De verzoekende partijen slagen er ook niet in aannemelijk te maken dat er in casu dan overige aspecten betreffende de belangen van de kinderen spelen waarmee specifiek rekening diende te worden gehouden, of waaromtrent alsnog enige motivering zich opdrong. Zij wijzen nog op het gegeven dat het kind in België is geboren, doch de Raad ziet niet in waarom dit gegeven op zich dan kan maken dat dit kind de ouders niet kan vergezellen naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag, te meer gelet op de nog bijzonder jonge leeftijd van het kind. Het kind was zo nog maar één jaar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, hetgeen maakt dat diens leefwereld zich in hoofdzaak beperkte tot de ouders. Bovendien hebben de verzoekende partijen de rechten en het hoger belang van het kind niet concreet in hun verblijfsaanvraag ingeroepen als omstandigheid die hen verhindert terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure. Zij hebben in een actualisatie weliswaar melding gemaakt van de geboorte van hun kind in België – hetgeen wordt erkend door de verwerende partij, nu zij dit zo ook vermeldt op de bestreden beslissingen – doch zonder dat zij hierbij dan hebben aangegeven dat een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure in strijd dreigde te komen met het hoger belang van dit kind. Er blijkt ten slotte niet dat de verzoekende partijen gezondheidsproblemen kennen. In deze omstandigheden blijkt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet. Evenmin tonen zij een schending aan van artikel 24 van het Handvest, artikel 22 van de Grondwet of artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

[...]

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De verzoekende partijen stellen dat enkel van de voorgehouden termijn kan worden afgeweken indien er sprake is van een risico op onderduiken of een gevaar voor de openbare orde, en dat een verwijzing naar een eerder bevel dus niet voldoende kan zijn. Zij kunnen echter niet worden gevolgd, nu in de bestreden bevelen duidelijk wordt verwezen naar artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet waar wordt gesteld dat de termijn kan worden verminderd indien de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. De verzoekende partijen betwisten niet dat zij geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 5 juni 2014.

Overigens blijkt niet welk actueel belang de verzoekende partijen hebben bij het aanvoeren van de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partijen kunnen conform artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, die hen op 12 februari 2015 ter kennis werden gebracht en waarin een vertrektermijn van 0 dagen werd bepaald. De Raad kan slechts vaststellen dat de kritiek van de verzoekende partijen er hoogstens toe kan leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen diende te worden gegeven, termijn die thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partijen gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werden verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen thans nog enig belang hebben bij hun grief.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden bevelen zijn gegeven op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 7, 74/13 of 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maken de verzoekende partijen een schending van artikel 24 van het Handvest, van artikel 22bis van de Grondwet of van de artikelen 3 of 8 van het EVRM aannemelijk.

3.2.3. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, dat slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt. De verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan die zouden aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partijen laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Er dient te worden aangenomen dat de verzoekende partijen hun persoonlijke situatie ook reeds op voldoende wijze hebben kunnen uiteenzetten in hun verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat niet blijkt dat het bestuur hiernaar nog bijkomend diende te informeren. Zij geven ook niet aan nog bijkomende nuttige en concrete gegevens te hebben kunnen aanbrengen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.5. Het middel is ongegrond.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS